

Ústavný súd Slovenskej republiky v Košiciach na neverejnom zasadnutí senátu konanom 8. júla 1998 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť ukrajinských štátnych príslušníkov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], t. č. Pobytový utečenecký tábor, [REDAKOVANÉ] o porušení ich základných práv podľa čl. 11, čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 32, čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2, čl. 48 ods. 2, čl. 52 ods. 2 a 3, čl. 53, čl. 125 písm. b) a e), čl. 130 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 3 Dohovoru o právnom postavení utečencov z roku 1951, čl. 3 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 19 ods. 1, čl. 37 písm. a) a čl. 39 Dohovoru o právach dieťaťa označenými postupmi orgánov Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj o porušení ich základného práva na azyl podľa čl. 53 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutiami Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky z 5. júna 1997 č. SVS-MÚ-24/135-95 a SVS-MÚ-24/136-95 a rozhodnutiami ministra vnútra Slovenskej republiky č. MV-206-97/00545 a MV-206-97/00547 z 10. októbra 1997 a takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] namietajúcu porušenie ich základných práv podľa čl. 11, čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 32, čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2, čl. 48 ods. 2, čl. 52 ods. 2 a 3, čl. 53, čl. 125 písm. b) a e), čl. 130 ods. 1

Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 3 Dohovoru o právnom postavení utečencov z roku 1951, čl. 3 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 19 ods. 1, čl. 37 písm. a) a čl. 39 Dohovoru o právach dieťaťa označenými postupmi orgánov Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

2. Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] namietajúcu porušenie ich základného práva na azyl podľa čl. 53 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutiami Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky z 5. júna 1997 č. SVS-MÚ-24/135-95 a SVS-MÚ-24/136-95, ako aj rozhodnutiami ministra vnútra Slovenskej republiky č. MV-206-97/00545 a MV-206-97/00547 z 10. októbra 1997 o d m i e t a z dôvodu svojej nepríslušnosti na prerokovanie veci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 15. júna 1998 doručené podanie ukrajinských štátnych príslušníkov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], Pobytový utečenecký tábor, [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] s priloženými 15 prílohami (ďalej len „sťažovatelia“). Z jeho obsahu vyplynulo, že sťažovatelia požiadali, aby ústavný súd v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 preskúmal nimi označené postupy orgánov Ministerstva vnútra Slovenskej republiky od roku 1996 (Migračného úradu) a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a tiež rozhodnutia Migračného úradu Ministerstva vnútra z 5. júna 1997 č. SVS-MÚ-24/135-95 a č. p. SVS-MÚ-24/136-95 (ktorými sťažovateľovi a jeho rodinným príslušníkom nebolo priznané postavenie utečenca na území Slovenskej republiky podľa § 8 písm. a) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 283/1995 Z. z. o utečencoch), nakoľko týmito postupmi a rozhodnutiami Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky podľa názoru sťažovateľov došlo k porušeniu čl. 11, čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 32, čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2, čl. 48 ods. 2, čl. 52 ods. 2, 3, čl. 53, čl. 125 písm. b) a e), čl. 130 ods. 1

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ďalej čl. 3 Dohovoru o právnom postavení utečencov z roku 1951, čl. 3 a 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 2, čl. 19 ods. 1, čl. 37 písm. a), čl. 39 Dohovoru o právach dieťaťa. Na základe uvedených skutočností sťažovatelia požiadali, aby ústavný súd v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy rozhodol o zrušení: „a) spätných víz v našich pasoch; b) druhého neodôvodneného azylového procesu (spolu s druhým rozsudkom NS SR zo dňa 29. 4. 1998). Tiež žiadame, aby Ústavný súd SR svojím rozhodnutím: vyslovil, že v našom azylovom konaní došlo k porušeniu základných práv a slobôd zo strany pracovníkov MV; aby Ústavný súd SR zaviazal MV SR rešpektovať rozsudok NS SR zo dňa 27. 11. 1996 a poskytnúť pre našu rodinu útočisko na území SR; aby Ústavný súd SR (podľa čl. 46 (3) Ústavy SR a podľa Zákona č. 58/1969 Zb. z.) rozhodol o zodpovednosti MV SR za škodu spôsobenú nezákonnými rozhodnutiami a nesprávnymi úradnými postupmi.

V súvislosti s tým, že náš prípad je unikátny a jediný na Slovensku a na základe hrozby pracovníkov MV SR o našom vyhostení naspäť, presvedčivo prosíme, aby Ústavný súd SR čo najskôr rozhodol v našej veci“.

II.

Podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky je ústavný súd oprávnený konať o ústavných sťažnostiach, ktorými fyzické alebo právnické osoby namietajú porušenie základných práv alebo slobôd občanov, ku ktorému došlo právoplatnými rozhodnutiami orgánov štátnej správy alebo územnej samosprávy, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd. Zákonom predpísané náležitosti ústavnej sťažnosti, ako aj podmienky konania ústavného súdu o nej sú upravené v § 20 ods. 1 a v § 49 až 58 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení zákona č. 293/1995 Z. z. Ústavný súd každú ústavnú sťažnosť predbežne prerokuje bez prítomnosti sťažovateľov podľa § 25 ods. 1 citovaného zákona, pričom zisťuje, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa jeho § 25 ods. 2. Medzi zákonné dôvody odmietnutia ústavnej sťažnosti patrí jej zjavná

neopodstatnenosť, ako aj nepríslušnosť ústavného súdu na konanie o nej. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľov predbežne prerokoval a zisťoval, či sú splnené zákonné podmienky konania o nej a tiež či neexistujú spomenuté zákonné dôvody na jej odmietnutie.

1. Sťažovatelia namietali, že k porušeniu označených základných práv ako podľa ústavy, tak aj podľa medzinárodných zmlúv o ľudských právach došlo jednak postupmi orgánov Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú, nakoľko k údajnému porušeniu základných práv sťažovateľov malo dôjsť nie právoplatnými rozhodnutiami orgánov štátnej správy alebo územnej samosprávy, ale nesprávnymi konaniami (postupmi) orgánov výkonnej a súdnej moci Slovenskej republiky. Hoci pred ústavným súdom je opodstatnené (a preto aj dôvodné) namietat' porušenie základných práv alebo slobôd aj konaniami alebo opomenutiami štátnych orgánov v iných konaniach (odlišných od konania o ústavnej sťažnosti), ústavnú sťažnosť možno považovať za dôvodnú, a preto aj opodstatnenú len vtedy, ak ňou sťažovatelia namietali porušenie svojich základných práv alebo slobôd výlučne právoplatnými rozhodnutiami orgánov štátnej správy alebo územnej samosprávy, nie ich úradným postupom. Z uvedeného dôvodu bola ústavná sťažnosť sťažovateľov v tejto časti odmietnutá ako zjavne neopodstatnená podľa § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z., nakoľko v nej namietali porušenie svojich základných práv postupmi orgánov Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, resp. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, avšak nie právoplatnými rozhodnutiami orgánov štátnej správy alebo územnej samosprávy.

2. Sťažovatelia ďalej namietali porušenie svojho základného práva na azyl podľa čl. 53 Ústavy Slovenskej republiky, ku ktorému malo dôjsť rozhodnutiami Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. SVS-MÚ-24/135-95 a č. SVS-MÚ-24/136-95 z 5. júna 1997, ktorými im nebolo priznané postavenie utečencov na území Slovenskej republiky podľa § 8 písm. a) zákona č. 283/1995 Z. z. o utečencoch, ako aj rozhodnutiami ministra vnútra Slovenskej republiky z 10. októbra 1997 (č. MV 206-97/00545 a MV 206-97/00547), ktorými bol zamietnutý

rozklad sťažovateľov proti týmto rozhodnutiam. Aj v tejto časti ústavný súd preskúmal zákonom predpísané podmienky konania o ústavnej sťažnosti sťažovateľov a rozhodol o jej odmietnutí z dôvodu svojej nepríslušnosti na prerokovanie veci. Ako totiž jednoznačne vyplynulo zo spisového materiálu doloženého samotnými sťažovateľmi, tak aj z vyžiadaného rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. apríla 1998 (5 SŽ 129/97, 5 SŽ 130/97), citované rozhodnutia ministra vnútra Slovenskej republiky z 10. októbra 1997 o zamietnutí rozkladu proti rozhodnutiam Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky z 5. júna 1997 sťažovatelia včas napadli žalobou na preskúmanie ich zákonnosti v správnom súdnictve a Najvyšší súd Slovenskej republiky o ich žalobe v konaní podľa § 247 ods. 1 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku aj rozhodol tak, že ju svojim rozsudkom z 30. apríla 1998 zamietol.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd preto ustálil, že v prípadoch tých rozhodnutí správnych orgánov Slovenskej republiky, ktorými cudzincom nebolo priznané postavenie utečencov na území Slovenskej republiky podľa § 8 písm. a) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 283/1995 Z. z. o utečencoch je po podanom rozklade proti takémuto rozhodnutiu (§ 15 ods. 1 zákona o utečencoch) na preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia orgánov Ministerstva vnútra príslušný všeobecný súd v konaní v správnom súdnictve (Najvyšší súd), a nie ústavný súd v konaní o ústavnej sťažnosti. Ústavný súd už predtým uviedol, že: „Ak preto v konaní pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky došlo k preskúmaniu rozhodnutia ústredného orgánu štátnej správy, je právomoc Ústavného súdu Slovenskej republiky v tejto veci definitívne vylúčená“ (I. ÚS 37/94) a tiež „Ak zákon priznáva fyzickej osobe oprávnenie navrhnúť preskúmanie rozhodnutia orgánu verejnej správy v správnom súdnictve, je vylúčená právomoc Ústavného súdu Slovenskej republiky (I. ÚS 69/96). Nakoľko v danom prípade bol na preskúmanie označeného rozhodnutia správneho orgánu príslušný všeobecný súd (Najvyšší súd Slovenskej republiky) v správnom súdnictve (ktorý aj o ňom konal a rozhodol), a nie ústavný súd v konaní o ústavnej sťažnosti, bola sťažnosť sťažovateľov v tejto časti odmietnutá podľa § 25 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. v znení zákona č. 293/1995 Z. z. pre jeho nepríslušnosť na prerokovanie veci.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. júla 1998

Za správnosť vyhotovenia:



JUDr. Ján Klučka
predseda senátu